

בנינו העיר



הפכנו לחברה לא סובלנית ולא סבלנית שאינה מכירה בזכות האלמנטרית המקובלת בחברה חופשית: להתגונן באורח מסודר בערכאות משפטיות

א לכס גלעדי לא זקוק להגנה שלי. גם גבי גזית יכול להסתדר בלעדי. כמו גם כל אלה ששמשם נגרר בימים האחרונים בראש חוצות, כשהוא טבול במי ביבים ללא כל יכולת של ממש להרוף את הגלים המאיימים להטביע אותם במדמנה של סחי ורפש. אבל אני בכל זאת רוצה לומר כמה מילים, חרף הידיעה שיהיו כאלה שימהרו להכתיר אותי בכינוי גנאי שונים, בגנות מסעות הצייד שהפכו הרבה גברים מפורסמים למטרות נוחות להכפשה.

הכרתי את אלכס גלעדי לפני הרבה שנים בעת ששנינו עבדנו במדור הספורט, כאנשים צעירים, ב"ידיעות אחרונות". מאז רק עקבתי אחרי עלייתו המטאורית בתחומים שבהם הוא הצטיין. אינני יכול להעיד, מידיעה אישית, בנושאים שעל סדר היום, אבל דבר אחד ברור לי: הפכנו לחברה לא סובלנית ולא סבלנית שאינה מכירה בזכות הכי אלמנטרית המקובלת בכל חברה חופשית – הלא היא הזכות להתגונן באורח מסודר בערכאות משפטיות. במקום זאת, אנחנו מעדיפים לגרור את "החשודים" לכיכר העיר.

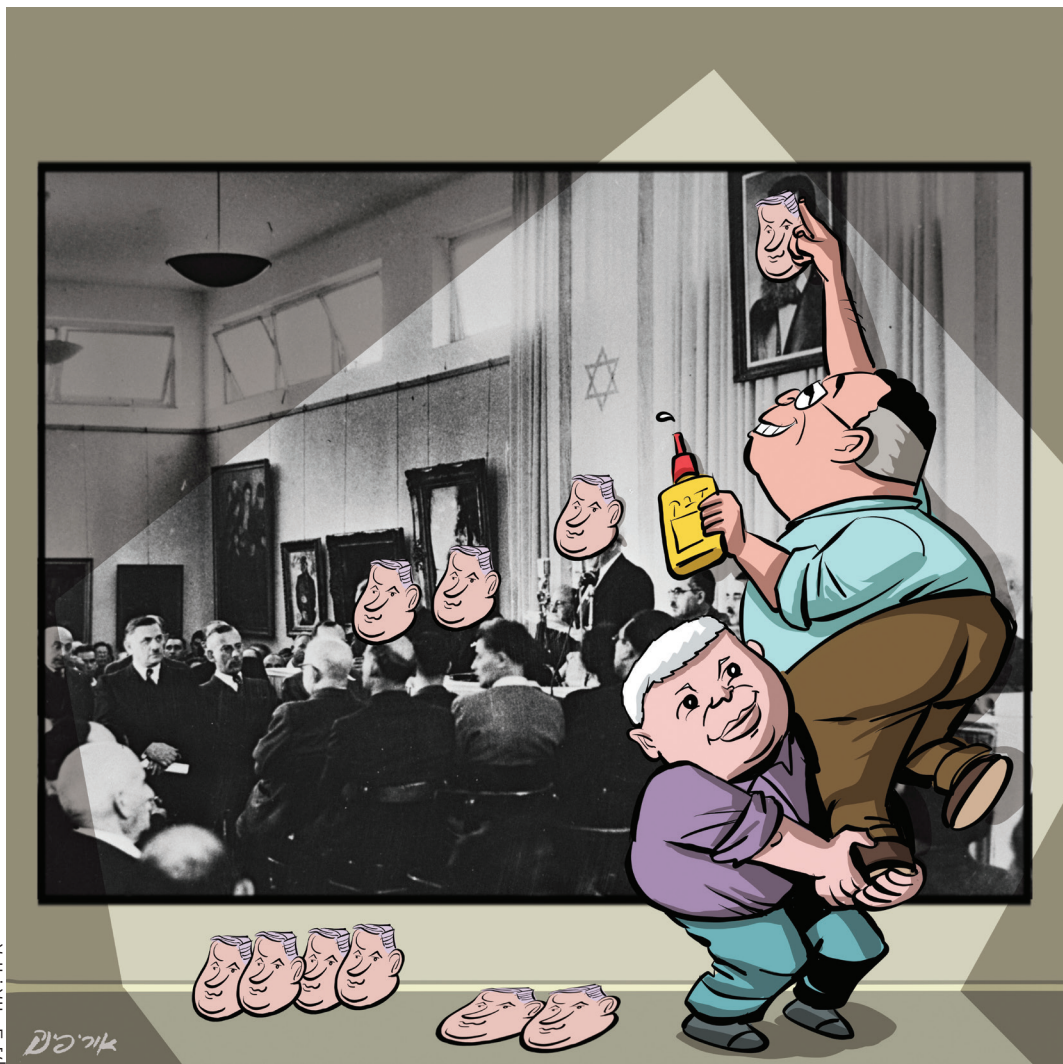
יכול להיות שאני מגזים, אבל יש בי הרגשה שאיכדנו את השפיות החברתית בהרבה מוכנים. לא יכול להיות שתקום אישה, חשובה ככל שתהיה, עם נגישות בלתי אמצעית לאמ"צ עצי תקשורת, ותספר לנו שלפני 54 שנים – לא פחות! – יוסף לפיד, שכבר איננו בין החיים כמה וכמה שנים, אדם שמאוד הערכתי, פגע בה מינית.

ומה בכלל הטעם לצאת למערכה משפטית, כשהציבור כבר חרץ את הדין וכבר דורש את ליטרת הבשר שלו? כשהאיש עוד חי ונושם, בציבור כבר רוצים לחתוך בבשרו. זה ממש בלתי נסלח

למזלו של טומי לפיד – ואני לא אומר את זה בצניניות – הוא איננו יכול, או צריך, להגיב על מה שנאמר כנגדו, אבל מה על כל אלה שנאלצים להניח בצד חיים שלמים כדי לנסות להגן על שמשם? הם יכולים, כמובן, לצאת למערכה משפטית, אבל למי יש כוח לזה? איך אפשר להוכיח אם בכלל לא היו דברים מעולם לאחר עשר, 20, 30 שנים ויותר?

ומה בכלל הטעם לצאת למערכה משפטית, כשהציבור כבר חרץ את הדין וכבר דורש את ליטרת הבשר שלו? כשהאיש עוד חי ונושם, בציבור כבר רוצים לחתוך בבשרו. וזה ממש בלתי נסלח. הנזקים שנגרמים הם בלתי הפיכים. ואיש בכלל לא זוכר שאפילו משפט לא התקיים. רק זוכרים שאותו אדם, "אמר" עליו "משהו".

שמעתי בימים אלה את בני בגין טוען שיש, לעתים, הרבה עשן בלי אש. והוא לחלוטין צודק, אבל מי מאזין לזה כיום? הרבה יותר נוה לקרוא את כל התיאורים הפלסטיים שמופיעים בכל בוקר באמצעי התקשורת המגוונים. ובעודי אומר זאת, אני נזכר בכל אלה שנטשו בשנים האחרונות קריירות מבטיחות כדי לרדת מגלגל ההכפשות ולפרוש בחזרה אל האנונימיות. יכולתי להזכיר כאן כמה שמות, אבל אני חס על כבודם. הם בחרו לחמוק מעימות משפטי, וטוב שכך עשו שכן הסיכוי של גבר להתמודד בבית משפט מול מתלוננת נראה היום כשואף לאפס. קשה להאמין שיהיה שופט שיעז, במקרה הצורך, לקבוע שהוא איננו מאמין למתלוננת מאימת משפטי השרה ברשתות החברתיות. וכבר הייתי עד למקרים כאלה. אז בחזרה לאלכס גלעדי; חוזר לנעלי הבית שלך. אל תחשוב אפילו על התמודדות בבית משפט. ●



איור: אורי פינק



רוחות של שינוי

שילוב נשים במוקדי השיח בנושאי שלום וביטחון מחלחל לישראל. האתגר הבא הוא להביא לייצוג קולותיהן ממגוון קבוצות באוכלוסייה

עושות שלום" המובילות את מסעות השלום, שסוחפים אחריהם אלפי נשים וגברים בקריאה לממשלה לחזור למסלול המדיני; הפרויקט "בונות עתיד משותף" – של עמותת "איתך-מעכי", מדרשת "אדם" ו"נשים עושות שלום" – המנסה לאתגר את גבולות השיח הקיים, באמצעות הכשרת מאות נשים המשמשות שגרירות המביאות את קולן לתוך דיונים על שלום וביטחון.

ואכן, כדי לייצר שינוי ממש, על הנשים המצטרפות למוקדי השיח וקבלת ההחלטות להעז להביא את הקול שלהן ולא לנסות להתאים את עצמן לשיח הגברי השולט. חשוב לציין כי ככל שהמיינויים חשוכים, הם עדיין לא מצליחים לעמוד באתגר ייצוג קולות נשים מכל קבוצות האוכלוסייה.

הגיע הזמן שגם ממשלת ישראל תיישם את החלטת 1325 ותשלב קולות מגוונים במוקדי קבלת ההחלטות בנושאי שלום וביטחון. ●

הכותבת היא עורכת דין בעמותת "איתך-מעכי" – משפטניות למען צדק חברתי" המרכזת את פרויקט "בונות עתיד משותף"

החלטות בנושאי שלום וביטחון. לאחרונה צוינו 17 שנה להחלטה ההיסטורית. במדינות רבות, ובהן נפאל, דרום קוריאה, בוסניה והרצגובינה ואירלנד, נעשים שינויים מרחיקי לכת: ייצוג הנשים בממשלות וברשויות המקומיות עולה, וגוברת ההכרה בחיוניות של נשים לשיקום השסעים החברתיים לאחר מלחמות וקרבות. ארצות הברית אפילו העבירה לאחרונה חוק המחייב את ושינגטון להקצות משאבים להעלאת ייצוג הנשים במוקדי קבלת החלטות בנושאי שלום וביטחון.

יש הוכחות בשטח להצלחה של מעורבות נשים: מחקרים מלמדים כי להסכמי שלום שנשים היו מעורבות בהם היו 35% סיכוי גבוהים יותר להחזיק מעמד יותר מ-15 שנים. קולומביה השסועה והמדינות מצליחה לצאת לאטה ממלחמת האזרחים הנוראה בזכות הסכם שלום, שנשים היו אחד הכוחות המניעים החזקים ביותר שלו.

מאבקים ותהליכים שניהלו נשים בשנים האחרונות מבטאים את רוחות השינוי בתקשורת, בפוליטיקה ובחברה האזרחית, למשל פעילות תא העיתונאיות; "נשים

ל צד קמפיין ההטרדות המיניות שצובר תאוצה, בישראל אפשר לחוש בימים אלה ברוחות מרעננות בזירה העגמומית של התחום המדיני-ביטחוני, שנשלט במשך עשרות שנים באופן כמעט בלעדי על ידי גברים.

רוחות אלה באות לידי ביטוי בשורת מינויים חדשים שהתברשו עליהם בתקשורת בחודשים האחרונים, ובמסגרתם תפסו נשים את תפקיד הכתבת או הפרשנית המדיניות. בין היתר מדובר בטל שניידר ב"גלובס", דנה ויס בערוץ 2, נעה לנדאו בעיתון "הארץ" וגילי כהן בתאגיד השידור הציבורי "כאן".

אפשר לראות במינויים הללו חלק משינוי מגמה, שעשוי להוביל לשינוי משמעותי בשיח הציבורי בנושאים מדיניים וביטחוניים, זאת מבלי להקל ראש במציאות הקשה המסוקרת בתקשורת בתחומים אלה.

את ההבנה הזו, שחשוב לשלב נשים בשיח המדיני-ביטחוני, הבינו הגברים במועצת הביטחון של האו"ם לפני 17 שנים, כשהעבירו את החלטה 1325, הקובעת כי יש לשלב נשים במוקדי קבלת